

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การปกครองท้องถิ่นถือได้ว่าเป็นพื้นฐานของการปกครองของประเทศที่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย รวมถึงประเทศไทยด้วย และการที่จะทำให้ประชาชนมีความเข้าใจ ถือเป็นหน้าที่ของสถาบันที่เกี่ยวข้องให้การอบรมกล่อมเกลากล่อมเกลาทางการเมืองแก่ประชาชนให้สามารถปกครองตนเองได้ รวมถึงเป็นการตอบสนองความต้องการในการพัฒนาท้องถิ่นตามความต้องการของประชาชน ได้อย่างที่ประชาชนต้องการ ปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 282 ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นค่อนข้างมาก โดยกำหนดไว้ในส่วนของ หมวด 14 การปกครองส่วนท้องถิ่นไว้เป็นการเฉพาะ ในหมวดดังกล่าว ระบุให้รัฐจะต้องให้ความอิสระแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่น และส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาในพื้นที่ และย่อมมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การบริหาร การจัดการ บริการสาธารณะ การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเอง โดยเฉพาะ โดยต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับการพัฒนาของจังหวัดและการพัฒนาประเทศเป็นส่วนรวมด้วย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อม ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุน ให้มีความเข้มแข็งในการบริหารงานได้โดยอิสระและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งยังได้กำหนดการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำนาจหน้าที่ของท้องถิ่น และการรับการอุดหนุนจากรัฐบาล จากข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญทำให้เห็นว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นหน่วยการปกครองที่มีอำนาจตามกฎหมาย และได้รับสิทธิที่จะให้ปกครองตนเอง มีอำนาจอิสระในการบริหารจัดการทั้งการบริหารและการคลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครอง และอื่นๆที่มีความสอดคล้องกับแนวทางคิดการปกครองท้องถิ่น (โกวิทย์ พวงงาม. 2550 : 25)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหลักการคือ เป็นการปกครองของชุมชนหนึ่ง มีความเป็นอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ตามความเหมาะสม หน่วยปกครองต้องมีสิทธิตามกฎหมาย

หน่วยปกครองมีสิทธิที่จะตรากฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับต่างๆ ได้เอง มีสิทธิที่เป็นหลักในการดำเนินการบริหารท้องถิ่น มีองค์กรที่จำเป็นในการบริหารและปกครองตนเอง และประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง อย่างไรก็ตามในปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหลายรูปแบบที่ขึ้นอยู่กับประชากร และรายได้ ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เมืองพัทยา กรุงเทพมหานคร เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยปกครองท้องถิ่นที่มีจำนวนมากที่สุดในประเทศไทย จึงถือว่าเป็นหน่วยงานที่ครอบคลุมพื้นที่ในระดับชุมชนมากที่สุดและมีความสำคัญที่สุดในการปลูกฝังระบอบประชาธิปไตยรวมทั้งมีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิต สังคมให้แก่ประชากรของประเทศ (โกวิทย์ พวงงาม. 2550 : 26)

ในด้านการบริหารงานและการดำเนินงานขององค์กรปกครองท้องถิ่นนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 กำหนดไว้ว่า องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีสภาท้องถิ่นและคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น รวมทั้งมีข้อกำหนดของผู้บริหารท้องถิ่น ไว้อย่างกว้างๆ ว่าสมาชิกสภาท้องถิ่น และผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นให้มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2546 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2552) ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้บริหารท้องถิ่นไว้อย่างกว้างๆ ทำให้ประชาชนในท้องถิ่นที่ต้องการเข้าไปพัฒนาท้องถิ่นสามารถสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลได้เกือบทุกคน แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วประชาชนทั่วไปมักจะไม่สนใจเข้าไปทำหน้าที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่นกันมากนัก เพราะไม่สามารถเข้าสู่ระบบการเมืองในฐานะนักการเมืองท้องถิ่นได้โดยง่าย นอกจากจะต้องเป็นผู้มีแรงจูงใจที่ต้องการพัฒนาท้องถิ่นแล้ว ยังต้องอาศัยมีเงื่อนไขปัจจัยอื่นๆ อีกค่อนข้างมากจึงจะสามารถผลักดันให้ตนเองสามารถผ่านการรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกเทศบาลได้ ในเรื่องนี้ ธวัช คำธิตา (2541 : 58) ได้อธิบายว่าการที่ผู้สมัครเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นเสนอตัวในการเลือกตั้งเพื่อแสดงให้เห็นว่าสามารถเป็นตัวแทนที่จะเข้าทำหน้าที่กำหนดนโยบายสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน ดังนั้นผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งต้องมีความสัมพันธ์กับประชาชนในชุมชนเป็นอย่างดี มีความสัมพันธ์กับนักการเมืองระดับชาติผ่านทางผู้แทนราษฎรและพรรคการเมือง หรือดังจะเห็นได้จากการเข้าสู่दनการเมืองของนักการเมืองระดับชาติคนสำคัญ ที่ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับชาวบ้านต้องให้การช่วยเหลือประชาชนอย่างสม่ำเสมอด้วยความจริงใจและเป็นกันเอง รวมทั้งต้องออกพบปะเยี่ยมเยียนประชาชนในพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ

นอกจากนั้น จากการวิจัยของ สันติ รอดไพฑูรย์ (2549 : 91-92) พบว่า นักการเมืองท้องถิ่นในระดับเทศบาลกว่าจะสามารถเข้าสู่ระบบการเมืองได้นั้น จะต้องมีเหตุผลจูงใจในการรักษาประโยชน์ของท้องถิ่น และการพัฒนาท้องถิ่น อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของบุคคลส่วนหนึ่ง ตั้งข้อรังเกียจนักการเมืองแม้จะเป็นอาชีพที่สำคัญก็ตาม รวมทั้งยังมองเห็นว่าการทำงานให้แก่ท้องถิ่นมักคำนึงถึงผลประโยชน์ของตนเองหรือพวกพ้องมากกว่าผลประโยชน์ของท้องถิ่น เพราะขาดความโปร่งใสในการจัดซื้อจัดจ้างค่อนข้างมาก รวมทั้งการเข้ามาทำหน้าที่ในฐานะผู้บริหารท้องถิ่นยังมีปัญหากับผู้ใหญ่บ้านและกำนันที่เป็นกลุ่มผลประโยชน์เก่าในท้องถิ่นอยู่เนืองๆ มีขีดความสามารถในการบริหารจัดการ การพัฒนาท้องถิ่นค่อนข้างแตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่น ตลอดจนพบว่าผู้บริหารท้องถิ่นบางแห่งทำตัวอยู่เหนือประชาชน ทำให้คิดไปได้ว่าองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นคือแหล่งอำนาจ ที่ผู้บริหารท้องถิ่นจะได้รับเพื่อตนเองและพวกพ้อง แอบอิงอยู่กับนักการเมืองระดับชาติจนถูกแทรกแซงจากนักการเมืองได้ง่าย แต่ก็มององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอีกเป็นจำนวนมากที่ได้รับการพัฒนาจนได้รับการยอมรับจากท้องถิ่นทั่วไป การพัฒนาถูกนำไปใช้เป็นแม่แบบสำหรับไปประยุกต์เพื่อการพัฒนาในท้องถิ่นที่ยังไม่ประสบความสำเร็จในแง่ของการบริหารจัดการ จึงทำให้คิดว่าผู้บริหารท้องถิ่นที่ประสบความสำเร็จที่ต้องการเข้าสู่การเมืองท้องถิ่นอันเนื่องมาจากการต้องการเข้าไปพัฒนาท้องถิ่นของตนเองให้มีความเจริญก้าวหน้าได้รับการยอมรับตามที่ใฝ่ฝันไว้มากกว่าการมุ่งหวังทำงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ส่วนตัวและพวกพ้อง (โกวิทย์ พวงงาม. 2550 : 182-184)

ปัญหาที่พบซึ่งเกี่ยวข้องกับการได้มาของผู้บริหาร ที่ส่วนใหญ่ไร้ประสิทธิภาพในการทำงาน หรืออาศัยประโยชน์ขององค์กรท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือพวกพ้องจนทำให้การพัฒนาท้องถิ่นไม่เท่าเทียมกัน ชเนศวร์ เจริญเมือง (2548 : 169-170) ได้แสดงทัศนะไว้ว่าที่เป็นเช่นนี้ส่วนหนึ่งมาจากความตื่นตัวและความสนใจทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในแต่ละพื้นที่ที่ยังมีค่อนข้างน้อย รวมทั้งบทบาทของกลุ่มอำนาจเก่า ดังเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ยังคงมีแอบแฝงอยู่มาก ทำให้ผลการเลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นส่วนใหญ่เป็นพวกเดียวกันและมีผลประโยชน์ร่วมกัน

ดังนั้นการบริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่นถือเป็นหน้าที่โดยตรงในการบริหารองค์การปกครองท้องถิ่น ต้องใช้บทบาทของความเป็นผู้นำ ภาวะผู้นำ ตามโครงสร้างของการจัดการองค์การ ตามระบบและตามแนวคิดของผู้บริหารแต่ละคนในการใช้อำนาจและตำแหน่งที่มีในการบริหารจัดการองค์การ ให้บรรลุเป้าหมาย เพราะผู้บริหารเปรียบเสมือนผู้นำสูงสุดที่จะนำพาให้องค์การก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุด

ผู้บริหารต้องมีคุณลักษณะที่เหมาะสมเพราะความสำเร็จของงานทุกด้านขององค์กรขึ้นอยู่กับผู้นำหรือผู้บริหาร ซึ่งจะเป็น ผู้วินิจฉัย สั่งการ หรือตัดสินใจแก้ปัญหาต่างๆ เพื่อให้งานมีประสิทธิภาพ ซึ่งลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้บริหารนั้นจะต้องมีความพร้อมทางด้านข้อมูล มีความรู้ทางด้านวิชาชีพ มีความรู้เท่าทันในสถานการณ์ มีทักษะในการเข้าสังคม มีทักษะในการวิเคราะห์ปัญหา และสามารถแก้ปัญหา สามารถตัดสินใจ มีวุฒิภาวะอารมณ์ มีพฤติกรรมกล้าเสี่ยง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรู้สึกไวต่อบุคคลอื่นมีความ ใฝ่รู้และใฝ่เรียน ซึ่งคุณลักษณะต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้บริหารในยุค โลกาภิวัตน์ต้องมี (เกษรภรณ์ วงศ์ก่อ. 2550 : 2-3)

ผู้วิจัยเป็นประชาชนในเขตเทศบาลเมืองนครพนม มีความสนใจศึกษาความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม โดยทำการศึกษากับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองนครพนม อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม เพื่อนำข้อมูลที่สำรวจจากประชาชนมาสะท้อนถึงคุณลักษณะด้านใดที่ประชาชนเห็นว่านายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จะต้องพัฒนา หลังจากที่ยกเทศมนตรีได้เข้ามาบริหารเทศบาลเมืองนครพนม เป็นเวลา 3 ปี ซึ่งข้อเสนอที่ได้จากการวิจัย ทำให้ได้คำตอบที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีให้มีคุณลักษณะที่เหมาะสม รวมทั้งเป็นข้อเสนอแนะต่อนายกเทศมนตรีเทศบาลเมืองนครพนม เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณลักษณะและการบริหารในเขตเทศบาลอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งนำมาเป็นข้อมูลให้ผู้เกี่ยวข้องกับการเมืองท้องถิ่น ประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ศึกษา และพัฒนาดนเองต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำแนกประชาชนตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

สมมติฐานการวิจัย

1. ความคิดเห็นของประชาชนต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม อยู่ในระดับพอใช้
2. ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม แตกต่างกันไป

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิจัย โดยแยกเป็น 4 ขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้กำหนดครอบคลุมประเด็นต่างๆด้านเนื้อหาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้นำ ผู้วิจัยได้ปรับปรุงจากกรอบแนวคิดของ คำจันทร์ นาสะอ้าน (2546 : 13-50) และเกษราภรณ์ วงศ์ก่อ (2550 : 34-48) ดังนี้

- 1.1 ด้านบุคลิกภาพ
- 1.2 ด้านความเป็นผู้นำ
- 1.3 ด้านมนุษยสัมพันธ์
- 1.4 ด้านคุณธรรมจริยธรรม
- 1.5 ด้านความรู้ความสามารถในการบริหารงาน
- 1.6 ด้านวิชาการ

2. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 2.1 ประชากร ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองนครพนม จำนวน 19,482 คน แบ่งเป็นชาย 9,129 คน หญิง 10,353 คน
- 2.2 กลุ่มตัวอย่าง ประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองนครพนม จำนวน 19,482 คน การหากลุ่มตัวอย่างได้มา โดยวิธีการหาขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของยามานะ (Yamanac. 1973 : 727) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 392 คน

3. ด้านพื้นที่

พื้นที่ในเขตเทศบาลเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม

4. ด้านระยะเวลาในการวิจัย

ใช้เวลาในการวิจัยประมาณ 3 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2553- กุมภาพันธ์ 2554

5. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องคือ

5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองนครพนม ในเขตเทศบาลเมืองนครพนม จำแนกเป็น

5.1.1 เพศ

5.1.2 อายุ

5.1.3 ระดับการศึกษา

5.1.4 อาชีพ

5.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ ความคิดเห็นของประชาชนต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม จำนวน 6 ด้าน ดังนี้ (ปรับปรุงจากกรอบแนวคิด คำจันทร์ นาสะอ้าน (2546 : 13-50) และเกษราภรณ์ วงศ์ก่อ (2550 : 34-48).

5.2.1 ด้านบุคลิกภาพ

5.2.2 ด้านความเป็นผู้นำ

5.2.3 ด้านมนุษยสัมพันธ์

5.2.4 ด้านคุณธรรมจริยธรรม

5.2.5 ด้านความรู้ความสามารถในการบริหารงาน

5.2.6 ด้านวิชาการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดที่ได้ปรับปรุงจากกรอบแนวคิดของคำจันทร์นาสะอ้าน (2546 : 13-50) และเกษรภรณ์ วงศ์ก่อ (2550 : 34-48) ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยกำหนดนิยามศัพท์ ที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. นายกเทศมนตรี หมายถึง ผู้ที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในเขตเทศบาลเมืองนครพนม ตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม คนปัจจุบัน ระหว่างปี พ.ศ. 2551 – พ.ศ. 2554
2. ประชาชน หมายถึง ประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองนครพนม
3. ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงความรู้สึกของบุคคล กลุ่มคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและสภาพแวดล้อมหนึ่ง โดยแต่ละคนจะแสดงความเชื่อ และความรู้สึกใดๆ ออกมา การแสดงความคิดเห็นของประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งในเขตเทศบาลเมืองนครพนมที่มีต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรี ในด้านบุคลิกภาพ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านคุณธรรมจริยธรรม ด้านความรู้ความสามารถในการบริหาร และด้านวิชาการ

4. คุณลักษณะของนายกเทศมนตรี หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกาย ลักษณะประจำตัวของนายกเทศมนตรี ซึ่งทำการวัดโดยการสอบถามความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดนครพนม ซึ่งแบ่งเป็นออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่

4.1 ด้านบุคลิกภาพ หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกายของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม ดังนี้ มีบุคลิกลักษณะท่าทางการแสดงออกที่น่าประทับใจ มีความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน มีอริยาบถเป็นธรรมชาติ มีเสน่ห์ สนใจในกิจกรรมของสังคมและมีน้ำใจในการให้บริการต่อสังคม อุทิศตนเพื่องานสังคม เสียสละเพื่อส่วนรวม มีความยุติธรรมและความเสมอภาค ซื่อสัตย์ แต่งกายสุภาพ เรียบร้อย น่าเคารพนับถือ มีกิริยาวาจาสุภาพ ถูกต้องเหมาะสมต่อบุคคลทุกวัย ทุกสถานะ มีความประพฤติดี ปฏิบัติดีได้รับการยกย่องอยู่เสมอ

4.2 ด้านความเป็นผู้นำ หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกายของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม ดังนี้ มีความซื่อสัตย์สร้างสรรค์ผลงานกล้าคิดและตัดสินใจ รู้จักยืดหยุ่นตามสถานการณ์ บริหารแบบมีส่วนร่วม ประสานงานช่วยเหลือประชาชนได้ดี มีวิสัยทัศน์พัฒนากว้างไกล ติดตามข่าวสารการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ มีแรงจูงใจให้ประชาชนรักสามัคคีกัน แก้ไขปัญหาในพื้นที่ได้รวดเร็ว ตรงตามความต้องการของประชาชน

4.3 ด้านมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกายของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม ดังนี้ เคารพและให้เกียรติกับประชาชนทุกระดับ มีกิริยาวาจาสุภาพ อ่อนโยนแจ่มใส ขอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีความเป็นกันเองกับทุกคน ไม่ถือตัว พร้อมให้ความช่วยเหลือประชาชน มีความสามารถในการพูดในที่สาธารณะ เป็นผู้นำความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาท้องถิ่น พร้อมประสานงานให้ความช่วยเหลือระหว่างหน่วยงานกับประชาชน มองโลกมองคนในแง่ดี มองสภาพการณ์อย่างเป็นกลาง ชมเชยด้วยความจริงใจ รู้จักให้อภัยจริงใจต่อผู้อื่น และนับถือผู้อื่น

4.4 ด้านคุณธรรมจริยธรรม หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกายของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม ดังนี้ มีความซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละเพื่อส่วนรวม มีความยุติธรรม เมตตากรุณา มีเหตุผลทางด้านคุณธรรมการตัดสินใจ การสำรวมกาย วาจา ใจ มีอัธยาศัยอ่อนโยน รับฟังคำคัดค้าน มีความอดทนอดกลั้นต่อแรงบีบบังคับต่างๆ มีความประพฤติดี ขยันและเพียรพยายาม

4.5 ด้านความรู้ความสามารถในการบริหาร หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกายของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม ดังนี้ มีการบริหารจัดการและใช้

ทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนรวม มีการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนพัฒนาตนเอง ประชาชนเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของเทศบาลได้สะดวก รวดเร็ว รู้และเข้าใจหลักการบริหารงาน พัฒนาตนเองให้เป็นคนทันสมัย ใฝ่รู้ใฝ่เรียนแสวงหาความรู้ให้ทันต่อเหตุการณ์ รู้และเข้าใจสถานการณ์การเมือง เศรษฐกิจ และสังคมที่เปลี่ยนแปลง

4.6 ด้านวิชาการ หมายถึง การแสดงออกหรือพฤติกรรมทางกายของ

นายกเทศมนตรีเมืองนครพนม ดังนี้ มีระดับการศึกษาที่เหมาะสม มีความรู้เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของนายกเทศมนตรี มีความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาเทศบาลให้เจริญ รู้หลักการประเมินผล การปฏิบัติงานอย่างเป็นธรรม มีการศึกษาสภาพแวดล้อมต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนางานอย่างสม่ำเสมอ แสวงหาและพัฒนาความรู้ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ มีความรู้พื้นฐานด้านการบริหารเทศบาล เป็นอย่างดี รู้จักใช้สื่อเทคโนโลยี และสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ในการบริหารงาน รู้จักประยุกต์ความรู้กับการบริหารงาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ข้อสนเทศที่ได้จากการวิจัยสามารถนำเสนอเป็นข้อมูลเสนอต่อนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม เพื่อนำไปเป็นทางเลือกในการพัฒนาคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนมให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY